

ANECDOTARI de i sobre JOAN ARÚS

Acompanyat per la seva muller anà a la sabateria de costum per comprar-hi unes sabates noves. El sabater va comentar que no les gastava.

-És clar -va dir la senyora Teresa-, com que no toca de peus a terra...

A la sucursal que té el Banc de Sabadell a Castellar del Vallès, quan en certa ocasió un empleat va entregar uns bitllets a l'Arús, aquest, tot ensenyant un bitllet de cent pessetes, protestà:

-Això no és un bitllet de cent.

L'empleat, que en principi pensava que el vell client repapiejava, va insistir dient que sí que era de cent. I l'Arús que no, però finalment va dir:

-Aquest bitllet no és decent: és indecent...

Era temps de la guerra i l'Arús van movilitzar-lo a les obres del camp d'aviació que es construïa entre Sabadell i Castellar del Vallès. Com sigui que ell mai no havia fet anar el pic i la pala, va enginyar-se una estratagema: ell tindria cura de passar el canti d'aigua a tots els treballadors. Van trobar encertada la idea. I d'aquesta faisó, ell, després de la guerra ho comentava així:

-Vaig fer beure a galet a tothom...

En una ocasió, arran d'una reunió d'amics intel·lectuals a casa seva va acabar el tabac i en demanà als altres. Però ningú era fumador, excepte Joan Garriga i Manich, que fumava amb pipa. D'aquesta manera l'Arús, va dir-li:

-Sempre faras cara d'empipat...

En la mateixa reunió, Ramon Moix, el poeta, es limitava a escoltar i feia cara de moinat.

-Au, Moix, no facis cara d'amoixat...

-Jo escric en català, però penso en Castellar... -solia dir..

Ell fou un artista-pintor frustrat, havia dit.

Quan treballava al Gremi de Fabricants de Sabadell, feia veure que escrivia, però en realitat feia versos. No hagués pogut fer dibuixos, perquè "se m'hauria vist el llautó"...

-De la mateixa manera que diem que l'arbre no ens deia veure el bosc, podem dir que els boletaires no ens deien veure els bolets -deia.

-Per anar a buscar bolets s'ha d'anar a-Rupit... -frasejava l'Arús.

Comentava que avui en dia totes les noies van **ensarrodnades**.

Es referia a les que duen bolso en forma de sarró.

-M'han dit que el Banc d'Osca es traspassa'' -digué en una ocasió.

-Apa, vol dir?

-"Sí, sí, de veritat: s'entra pel davant i se surt pel darrera".

Poc abans de morir, qui li preguntà:

-Com està, senyor Arús?

-Molt tou, noi, molt tou. (Referint-se al seu llit de dos matalassos).

-"Mira noi, el cap se me'n va. Ara no sé si he d'escriure: Fulano de tal o bé Butano de tal".

Quan veia un amb cabells blancs:

-Veig que a la muntanya ja hi neva.

Quan se l'invitava a fumar i li preguntaven si volia ros o negre, contestava:

-Ros que és més car.

En certa ocasió van donar-li records d'en Vila Arrufat. Explicà que ambdós de joves anaven a l'escola de pintura junts. Però... "jo en sabia més que ell". I "jo em vaig quedar pel camí"...

A Maria Teresa Esteve li va proposar:

-T'hauries de fer soci de l'Ateneu. Hi ha de tot. És com si tinguessis un pis a Barcelona. Per què no te'n fas? val la pena: hi ha barberia...

Molt sovint a ella li preguntava:

-És-te-va o és-me-va?...

Sortint de missa qui li comentà:

-Quin ofici més llarg, Sr. Arús!

-Més ho és el de manyà!

S'apropava un Nadal.

-Què farem per Nadal, senyor Arús?

-Doncs, mira, pujar l'escala...

Hom li preguntava:

-Vol dir que no fuma massa vostè?

-Sí, ja ho sé, però si no fumo, el dia que el metge m'ho prohibeixi no podré deixar de fumar.

Anys enllà l'Arús feia aquesta pregunta:

-Sabeu qui és el que està més bé a Sabadell?

-(?)...

-Doncs Mn. Ernest Mateu, és "arxi-bé"...

(Mn. Ernest era l'Arxiver...)

L'Arús "batejà" als membres de la Fundació Bosch i Cardellach com "els Pocs i Garbellats" i amb un altre jocós pensament: "el-s-avis desamparats"...